

Маріупольський державний університет
Факультет грецької філології та перекладу
Кафедра слов'янської філології та перекладу

ЗБІРНИК
МАТЕРІАЛІВ
XV конкурсу літературних перекладів
«ПереКЛАДач»

Маріуполь – 2019

УДК 811.16'373(076)

ББК 81.411-3я73

Збірник матеріалів XV конкурсу літературних перекладів «ПереКЛАДач» /

укл. к. філол. н., ст. викл. Н. А. Гайдук. – Маріуполь: МДУ, 2019. – 72 с.

Головний редактор – Н. А. Гайдук, керівник СНТ «ПереКЛАДач», к. філол. н., ст. викладач кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ.

Відповідальний секретар – Н. В. Леуцька, асистент кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ.

Редакційна колегія:

Голоцукова Ю. О., к. філол. н., старший викладач кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ;

Смирнова М. С., к. філол. н., старший викладач кафедри теорії та практики перекладу МДУ;

Канна В. Ю., к.філол.н., доцент кафедри теорії та практики перекладу МДУ;

Пічахчі О. В. , старший викладач кафедри грецької філології та перекладу;

Маслова Г. М., старший викладач кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ;

Ципоренко Л. Д.,старший викладач кафедри італійської філології МДУ;

Поклад Т. М., асистент кафедри італійської філології МДУ.

© Маріупольський державний університет, 2019

© Кафедра слов'янської філології та перекладу, 2019

ВІД РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

20 березня 2019 року на факультеті грецької філології та перекладу у Центрі польської культури МДУ відбулося урочисте підбиття підсумків щорічного конкурсу літературних перекладів «ПереКЛАДач». Цього року – це вже п'ятнадцятий, ювілейний конкурс.

Конкурс було відкрито 20 листопада 2018 року на урочистому засіданні студентського наукового товариства «ПереКЛАДач». Організаторами конкурсу традиційно виступили студентське наукове товариство «ПереКЛАДач» під керівництвом к. філол. н., старшого викладача кафедри СФП Н. А. Гайдук, кафедра слов'янської філології та перекладу, за участю кафедр теорії та практики перекладу, італійської філології, грецької філології та перекладу, а також наукової бібліотеки МДУ.

Загальна кількість конкурсних робіт XV конкурсу літературних перекладів «ПереКЛАДач» – 102, серед них – 32 роботи – переклади студентів МДУ, спеціальностей «Переклад (українська, російська, польська)», «Середня освіта. Мова та література (російська)», «Переклад (італійська)», «Переклад (англійська)», «Мова та література (італійська)», «Мова та література (новогрецька)», 70 робіт – переклади учнів навчальних закладів м. Маріуполя.

Найактивнішою виявився КЗ «Маріупольська спеціалізована школа I – III ступенів № 40 ім. Є.М. Миська Маріупольської міської ради Донецької області» – 25 робіт, ця школа надає найбільшу кількість робіт на конкурс вже кілька років поспіль; чимало робіт також надали КЗ «Маріупольська школа I – III ступенів № 31 Маріупольської міської ради Донецької області» та КЗ «Маріупольський НВК «колегіум-школа» № 28» – 9 та 7 робіт від кожного навчального закладу відповідно.

Крім того, цього року у конкурсі взяли участь наступні навчальні заклади: КЗ «Маріупольська ЗОШ I – III ступенів Маріупольської міської ради Донецької області» №№ 32, 34, 44, 45, 56, КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа I – III ступенів № 66 Маріупольської міської ради Донецької області», КЗ «Маріупольський НВК «гімназія-школа» № 27», МНВК «колегіум-школа» №1, Маріупольський міський ліцей.

Цього року традиційно особливу увагу було приділено перекладу поетичного тексту, оскільки у минулих конкурсах студенти і школярі виявляли інтерес саме до цього перекладацького жанру. Як відомо, перед автором перекладу поетичних творів постає складне завдання збереження ритму, рими і стилю оригіналу, відтворення особливих нюансів настрою і характеру ліричного героя, що, вочевидь, приваблює молодь.

Найбільшу зацікавленість школярі та студенти виявили до Номінації 7 – перекладу з англійської мови – до оргкомітету було подано 44 роботи. В інших номінаціях біло представлено значно меншу кількість робіт, проте всі вони виявилися якісними та вартими уваги, творчими перекладами.

Даний збірник являє собою зібрання перекладів студентів і школярів, що посіли призові місця у XV конкурсі літературних перекладів «ПереКЛАДач».

ЗМІСТ

Номінація 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору (вірша Віслави Шимборської «Gawęda o miłości do ziemi ojczystej»).....	7
--	---

Номінація 2

Російсько-польський переклад оповідання «Вижу только добро» Світлани Роженко.....	12
---	----

Номінація 3

Переклад сучасного поетичного твору з української мови на російську – вірша Сергія Жадана «За хвилину до того, як випаде дощ...».....	18
---	----

Номінація 4

Переклад сучасного поетичного твору з російської мови на українську – вірша Віри Полозкової «А ведь это твоя последняя жизнь...».....	25
---	----

Номінація 5

Переклад вірша Джованні Пасколи з італійської на українську.....	32
Гран-прі у Номінації 5.....	38

Номінація 6

Переклад уривку зі статті Андреа Берnardоні з італійської на українську.....	40
--	----

Номінація 7

1. Переклад поетичного твору з англійської мови українською – вірша Шела Сільверстайна «Дощ».....	45
---	----

2. Переклад поетичного твору з англійської мови російською – вірша Шела Сільверстайна «Дощ».....	50
--	----

3. Творчий підхід до перекладу поетичного твору з англійської мови – вірша Шела Сільверстайна «Дощ».....	60
--	----

Номінація 8

Переклад поетичного твору з грецької мови – вірша Нікіфороса Вреттакоса «Мати й син».....	64
---	----

Номінація 9

Переклад прозового твору з грецької мови – «Ніч» Андоніса Самаракіса.....	66
---	----

Номінація 1

**Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору
(вірша Віслави Шимборської
«Gawęda o miłości do ziemi ojczystej»)**

Wisława Szymborska

Gawęda o miłości do ziemi ojczystej

Bez tej miłości można żyć,
mieć serce suche jak orzeszek,
malutki los naparstkiem pić
z dala od zgryzot i pocieszeń,
na własną miarę znać nadzieję,
w mroku kryjówkę sobie uwić,
o blasku próchna mówić «dnieje»,
o blasku słońca nic nie mówić.
Jakiej miłości brakło im,
że są jak okno wypalone,
rozbite szkło, rozwiany dym,
jak drzewo z nagła powalone,
które za płytko wrosło w ziemię,
któremu wyrwał wiatr korzenie
i jeszcze żyje cząstkę czasu,
ale już traci swe zielenie
i już nie szumi w chórze lasu?
Ziemio ojczysta, ziemio jasna,

nie będę powalonym drzewem.
Codziennie mocniej w ciebie wrastam
radością, smutkiem, dumą, gniewem.
Nie będę jak zerwana nić.
Odrzucam pusto brzmiące słowa.
Można nie kochać cię – i żyć,
ale nie można owocować.

I місце в Номінації 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору (вірша

Віслави Шимборської «Gawęda o miłości do ziemi ojczystej»)

КУШНЕРЕНКО ЮЛІЯ АНАТОЛІЇВНА,

студентка IV курсу спеціальності

«Переклад (українська, російська, польська)» МДУ

Віслава Шимборська (переклад з польської)

Рассказ о любви к родной земле

И без этой любви можно жить,
Иметь сердце пустое, как орех,
Что судьба дает наперстком пить,
Избегая при этом горя и утех,
По-своему надежду «мерить»,
И в мраке иметь свой тайник,
Об этом свете «лучик» говорить,
О свете солнца «он безлик».
Какой любви не хватало им,
Что они как сгоревшее окно,
Разбитое стекло, развеянный дым,
Как дерево внезапно срублено,

Которое недавно было посажено,
Которому корни ветрами вырвано,
Но еще немного животворен,
Уже теряя прелесть зелени
Не зашумит в весеннем хоре?
Земля родная, земля ясная,
Не будь, как дерево повалено.
И каждый день в тебя врастаю я
Улыбкой, грустью, мыслю, гневом,
Не будь как сломанная нить.
Я отвергаю пустозвонные слова.
Ведь можно не любить себя – и жить,
Но не пустив единого плода.

II місце в Номінації 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору (вірша

Віслави Шимборської «Gawęda o miłości do ziemi ojczystej»)

**ДАВИДЕНКО ДАЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА,
студентка I курсу ОС «Магістр» спеціальності
«Філологія. Слов'янські мови та літератури
(переклад включно). Переклад (українська,
російська, польська)» МДУ**

Віслава Шимборська (переклад з польської)

К Родине

Жизнь возможна без любви,
Сердце может быть покрыто льдом,
А судьба казаться сном,
Ищущим свои пути.

В поиске своих рассветов,
Иногда примкнуть ко тьме,
и как будто бы во сне,
отыскать хоть несколько ответов.

Какой любви так многим не хватает?
Все будто слабые цветы,
Которые легко срывают так ветры,
Хоть свет на них не попадает,
Они способны прорасти,
Осуществлять свои мечты,
Которые никто не знает.

Родные земли и края!
Коль каждый миг встречаю огорченья,
Не допущу в душе своей я опустенье,
Таким цветком не стану я!
В душе словам пустым нет места,
Там только честность, доброта,
Когда душа обогащена сполна,
Она благословленная всегда!

III місце в Номінації 1

**Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору (вірша
Віслави Шимборської «Gawęda o miłości do ziemi ojczystej»)**

**БУРМІСТРОВА АЙСА АСУМАН,
студентка I курсу ОС «Магістр» спеціальності
«Філологія. Слов'янські мови та літератури
(переклад включно). Переклад (українська,
російська, польська)» МДУ**

О любви к родной земле

И без этой любви можно жить,
С сердцем жить пустым, как орех,
Что судьбинушка даст – наперстком пить,
Избегая при этом и горя, и утех,
По-своему надежду измеряя,
И в сумраке имея свой тайник,
Об этом свете «лучик» говоря,
О свете солнца думать «он безлик».

Какой любви же не хватало им,
Они – будто сгоревшее окно,
Разбитое стекло, развеянный дым,
Как дерево, что внезапно срублено,
Которое недавно было посажено,
Которому корни ветрами вырвано,
Но еще немного животворен,
Уже теряя прелесть зелени
Не зашумит в весеннем хоре?

Земля родная, земля ясная,
Не будь, как дерево поваленное.
И каждый день в тебя вырастаю я
Улыбкой, грустью, мыслю, гневом
Не будь как сломанная нить.
Я отвергаю опустевшие слова.
Ведь можно не любить себя – и жить,
Но не оставить и единого плода.

Номінація 2

Російсько-польський переклад оповідання

«Вижу только добро» Світлани Роженко

Светлана Роженко

Вижу только добро

В одной деревеньке жил молодой парень. И был он влюблён сильно и безответно в первую красавицу на всю округу. Девушка владела сердцами почти всех юношей в деревне и очень гордилась своей привлекательностью, но никому не отдавала предпочтение.

И тогда решил юноша стать воином сильным и смелым. И видя могучего бойца, в обмундировании, с наградами, девушка станет его женой.

И ушёл он в город, на солдатскую службу. Дослужился до офицера, отличился в боях, возмужал и вернулся героем в родную деревню. Но девушка даже не посмотрела в его сторону. Впрочем, она так и не выбрала своего суженого.

Тогда молодой мужчина решил стать богатым, уж тогда девушка точно не устоит перед дорогими подарками. Поступил он на службу к купцу телохранителем, учился у того. И вскоре открыл своё дело, разбогател и вернулся в родную деревню всеми уважаемым купцом. Но девушка равнодушно приняла его подарки, лишь показала ещё более щедрые подношения от других соискателей её руки.

И тогда решил мужчина набраться мудрости. Оставил он все свои богатства семье и пошёл по миру искать ума. Вернулся он через несколько лет

в родную деревню, славя человеком мудрым. Но не пошёл он к дому красавицы, а стал спокойно жить, делаясь с другими своей мудростью.

Прошло время, девушка так и не вышла замуж, считая недостойными её красоты все предложения. Но поток дней неумолим и каждый новый день зеркало отражало всё меньшую привлекательность женщины. И никто уже не хотел брать её в жены. Непомерная гордыня и кичливость отпугивали людей. Оставшись одна, пришла женщина к мудрецу и спросила, хочет ли он взять её в жены. И согласился мудрец.

Возмутились люди:

- Зачем ты берёшь в жёны сварливую старую женщину, которая сделала тебе так много зла?

Улыбнулся мудрец:

- Я вижу только добро. Если бы не она, я бы никогда не стал тем, кем являюсь сейчас.

І місце в Номінації 2

Російсько-польський переклад

оповідання «Вижу только добро» Світлани Роженко

КУШНЕРЕНКО ЮЛІЯ АНАТОЛІЇВНА,

студентка IV курсу спеціальності

«Переклад (українська, російська, польська)» МДУ

Widzę tylko dobro

W jednej wiosce żył młody chłopak. I był zakochany mocno i niewątpliwie w pierwszej dziewczyna całej dzielnicy. Dziewczyna posiadała serca prawie wszystkich młodych mężczyzn we wsi i była bardzo dumna ze swojej atrakcyjności, ale nie faworyzowała nikogo.

Wtedy młody człowiek postanowił zostać wojownikiem mocnym i odważnym. I widząc potężnego wojownika, w mundurach, z nagrodami, dziewczyna stanie się jego żoną.

I poszedł do miasta, do służby żołnierskiej. Pełnił funkcję oficera, wyróżniał się w bitwach, dojrzał i powrócił jako bohater do swojej rodzinnej wioski. Ale dziewczyna nawet nie spojrzała w jego kierunku. Jednak nigdy nie wybrała swojej narzeczonej.

Wtedy młody człowiek postanowił stać się bogatym, nawet wtedy dziewczyna nie byłaby w stanie oprzeć się drogim prezentom. Wstąpił na służbę kupca jako ochroniarz, uczył się u niego. Wkrótce otworzył własną firmę, wzbogacił się i powrócił do rodzinnej wioski przez wszystkich szanowanych kupców. Ale dziewczyna obojętnie przyjęła jego prezenty, a jedynie pokazała jej hojniejsze ofiary od innych kandydatów.

A potem mężczyzna postanowił zdobyć mądrość. Zostawił swoje bogactwo rodzinie i poszedł po całym świecie, by poszukać umysłu. Wrócił kilka lat później do swojej rodzinnej wioski, podobno mądry człowiek. Ale nie poszedł do domu pięknej kobiety, ale zaczął żyć spokojnie, dzieląc się swoją mądrością z innymi.

Czas mijał, dziewczyna nigdy się nie ożenił, biorąc pod uwagę wszystkie oferty niegodne jej piękna. Ale przepływ dni jest nieubłagany, a każdego nowego dnia lustro odbijało mniej atrakcyjną kobietę. I nikt nie chciał się z nią ożenić. Nadmierna pycha i arogancja przerażają ludzi. Pozostawiony samemu, kobieta przyszła do mędrca i zapytała, czy chce się z nią ożenić. I mędrzec się zgodził.

Ludzie zbuntowali się:

«Dlaczego bierzesz żonę złą staruszkę, która wyrządziła ci tak wiele złego?»

Mędrzec uśmiechnął się:

- Widzę tylko dobro. Gdyby nie ona, nigdy nie stałbym się tym, kim teraz jestem.

II місце в Номінації 2

Російсько-польський переклад оповідання

«Вижу только добро» Світлани Роженко

ДАВИДЕНКО ДАЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА,

студентка I курсу ОС «Магістр» спеціальності

«Філологія. Слов'янські мови та літератури

Widzę tylko dobro

W jednej wiosce żył młody chłopak. I był zakochany w najpiękniejszej dziewczynie, zakochanej mocno i niereagująco.

Dziewczyna posiadała serca prawie wszystkich młodych mężczyzn we wsi i była bardzo dumna ze swojej atrakcyjności, ale nikogo preferowane.

A potem młody człowiek postanowił zostać wojownikiem mocnym i odważnym.

A jeśli dziewczyna zobaczy potężnego wojownika, w mundurze i nagrodach, stanie się jego żoną.

I poszedł do miasta, do służby żołnierskiej.

Otrzymał stopień oficerski, udowodnił, że jest w bitwie, dojrzał i powrócił jako bohater do swojej rodzinnej wioski.

Ale dziewczyna nawet nie spojrzała w jego kierunku.

Jednak nigdy nie wybrała swojej narzeczonej.

Wtedy młody człowiek postanowił stać się bogatym, może wtedy dziewczyna nie może się oprzeć kosztownym prezentom.

Wstąpił na służbę kupca jako ochroniarz, uczył się u niego.

Wkrótce otworzył własną firmę, wzbogacił się i wrócił do rodzinnej wioski przez kupca, którego wszyscy szanowali.

Ale dziewczyna obojętnie przyjęła jego prezenty, a jedynie pokazała jej hojniejsze ofiary od innych kandydatów.

A potem mężczyzna postanowił zdobyć mądrość. Zostawił całe swoje bogactwo rodzinie i poszedł po całym świecie, by poszukać umysłu.

Wrócił kilka lat później do swojej rodzinnej wioski, podobno mądry człowiek. Ale nie poszedł do domu pięknej kobiety i zaczął żyć spokojnie, dzieląc się swoją mądrością z innymi.

Czas minął, dziewczyna nigdy się nie ożenił, wierząc, że wszystkie oferty nie są warte jej piękna.

Ale przepływ dni jest nieubłagany, a każdego nowego dnia lustro odbijało mniej atrakcyjną kobietę.

I nikt nie chciał się z nią ożenić. Nadmierna pycha i arogancja przerażają ludzi.

Pozostawiony samemu, kobieta przyszła do mędrca i zapytała, czy chce się z nią ożenić. I mędrzec się zgodził.

Ludzie zbuntowali się:

- Dlaczego wychodzisz za złą staruszkę, która wyrządziła ci tak wiele złego?

Mędrzec uśmiechnął się:

- Widzę tylko dobro. Gdyby nie ona, nigdy nie stałbym się tym, kim teraz jestem.

III місце в Номінації 2

Російсько-польський переклад оповідання

«Вижу только добро» Світлани Роженко

БУРМІСТРОВА АЙСА АСУМАН,

студентка I курсу ОС «Магістр» спеціальності

«Філологія. Слов'янські мови та літератури

(переклад включно). Переклад (українська,

російська, польська)» МДУ

Widzę tylko dobro

W jednej wiosce żył młody chłopak. I był zakochany w najpiękniejszej dziewczynie, zakochanej mocno i niereagująco. Dziewczyna posiadała serca prawie wszystkich młodych mężczyzn we wsi i była bardzo dumna ze swojej atrakcyjności, ale nikogo preferowane.

A potem młody człowiek postanowił zostać wojownikiem mocnym i odważnym. A jeśli dziewczyna zobaczy potężnego wojownika, w mundurze i nagrodach, stanie się jego żoną.

I poszedł do miasta, do służby żołnierskiej.

Otrzymał stopień oficerski, udowodnił, że jest w bitwie, dojrzał i powrócił jako bohater do swojej rodzinnej wioski.

Ale dziewczyna nawet nie spojrzała w jego kierunku.

Jednak nigdy nie wybrała swojej narzeczonej.

Wtedy młody człowiek postanowił stać się bogatym, nawet wtedy dziewczyna nie byłaby w stanie oprzeć się drogim prezentom. Wstąpił na służbę kupca jako ochroniarz, uczył się u niego. Wkrótce otworzył własną firmę, wzbogacił się i powrócił do rodzinnej wioski przez wszystkich szanowanych kupców. Ale dziewczyna obojętnie przyjęła jego prezenty, a jedynie pokazała jej hojniejsze ofiary od innych kandydatów.

A potem mężczyzna postanowił zdobyć mądrość. Zostawił swoje bogactwo rodzinie i poszedł po całym świecie, by poszukać umysłu. Wrócił kilka lat później do swojej rodzinnej wioski, podobno mądry człowiek. Ale nie poszedł do domu pięknej kobiety, ale zaczął żyć spokojnie, dzieląc się swoją mądrością z innymi.

Czas minął, dziewczyna nigdy się nie ożenił, wierząc, że wszystkie oferty nie są warte jej piękna. Ale przepływ dni jest nieubłagany, a każdego nowego dnia lustro odbijało mniej atrakcyjną kobietę. I nikt nie chciał się z nią ożenić. Nadmierna pycha i arogancja przerażają ludzi.

Pozostawiony samemu, kobieta przyszła do mędrca i zapytała, czy chce się z nią ożenić. I mędrzec się zgodził.

Ludzie zbuntowali się:

«Dlaczego wychodzisz za złą staruszkę, która wyrządziła ci tak wiele złego?»

Mędrzec uśmiechnął się:

- Widzę tylko dobro. Gdyby nie ona, nigdy nie stałbym się tym, kim teraz jestem.

Номінація 3

**Переклад сучасного поетичного твору з української мови
на російську – вірша Сергія Жадана
«За хвилину до того, як випаде дощ...»**

Сергій Жадан

За хвилину до того, як випаде дощ...

За хвилину до того, як випаде дощ,
ти відчуєш, як шкіра вібрує під тиском
ще не випалих крапель, що ляжуть уздовж
твого тіла і враз його стиснуть.

Так легкі голуби, на вулицях кинуті,
відчують смак їжі за мить до годівлі,
так солдат, що за хвилю повинен загинути,
відчува деформації у власному тілі.

Сміх, що має до мене на завтра прийти,
розпізнаю сьогодні поміж плачу я.
За хвилину до того, як з'явишся ти, –
я тебе передчую.

І місце в Номінації З
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Сергія Жадана «За хвилину до того,
як випаде дощ...»
БУХАЛО НІНА АЛЬБЕРТІВНА,
учениця 9-Б класу КЗ «Маріупольський
НВК «Колегіум-школа» № 1
Маріупольської міської ради Донецької області»

Сергій Жадан (переклад російською)

За минуту пред тем, как закапает дождь...

За минуту пред тем, как закапает дождь,
Ты почувствуешь: кожу трясёт под давлением
Ещё призрачных капель, что вызвали дрожь
И на теле оставили прикосновение.

Так пернатые птицы, любители хлеба,
Ощущают вкус крошек, что будут в кормушке,
Так солдат, участь чья уготована небом,
Ощущает дыхание смерти в макушке.

Смех, который на завтра планирован,
Я сегодня сквозь слёзы услышу,
За минуту до нашей встречи,
Я уже тебя, друг мой, предвижу.

І місце в Номінації 3
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Сергія Жадана «За хвилину до того,
як випаде дощ...»

ВАСИЛЬЄВА ПОЛІНА ІГОРІВНА,
учениця 10-Б класу КЗ «Маріупольський міський
НВК «Гімназія-школа» № 27 Маріупольської
міської ради Донецької області»

Сергій Жадан (переклад російською)

И за миг до того, как закапает дождь...

И за миг до того, как закапает дождь,
Ты заметишь мурашки на собственной коже
От не выпавших капель. Ты сразу поймешь,
Как сожмут они тело до дрожи.

Так серые голуби, жители улицы,
Представляют вкус хлеба за миг до «кормежки».
Так солдат, за минуту до смерти ссутулившись,
Ощущает, что жить остается немножко.

Смех, который лишь завтра проснется в груди,
Среди плача сегодня уже уловлю я.
И за миг до того, как появишься ты, —
Тебя сердцем почую.

II місце в Номінації 3

**Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Сергія Жадана «За хвилину до того,
як випаде дощ...»**

**БУЛДЕНКО ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ,
учень 11-А класу КЗ «Маріупольська ЗОШ І – ІІІ ст. № 56
Маріупольської міської ради Донецької області»**

Сергій Жадан (переклад російською)

За минуту до дождя...

За минуту до того, как выпадет дождь,
и появятся первые лужи,
капли тела коснутся, ты почувствуешь дрожь
по нежной и бархатной коже.

На улице голуби ищут приют,
ожидание корма – важный момент.
Погибнет солдат через пару минут,
Почувствовав в теле железный предмет.

Обещала мне радость в гости завтра зайти,
Но ее жду сегодня, считаю мгновенья.
За миг до того, как появишься ты,
Навстречу пойду, не скрывая волненья.

II місце в Номінації 3
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Сергія Жадана «За хвилину до того,
як випаде дощ...»

ЧЕРВЯКОВА ВІКТОРІЯ ІЛЛІВНА,
учениця 11-А класу КЗ «Маріупольська ЗОШ І – ІІІ ст. № 56
Маріупольської міської ради Донецької області»

Сергій Жадан (переклад російською)

Еще минута, и грянет дождь...

Еще минута, и грянет дождь,
и ты почувствуешь шторм под кожей,
еще не выпавших капель дрожь
сжимает сердце и тело тоже.

Как легкие голуби, на улицах города,
за крошками хлеба порхают смело,
так солдат, за мгновение до смерти,
чувствует деформацию своего тела.

Радость, которую завтра ждешь,
сегодня сквозь слезы встречу я.
За миг до того, когда ты придешь,
Выйду тебе навстречу я.

ІІІ місце в Номінації 3

**Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Сергія Жадана «За хвилину до того,
як випаде дощ...»**

**АНТОШКІНА ЄВГЕНІЯ В'ЯЧЕСЛАВІВНА,
учениця 10-А класу КЗ «Маріупольська ЗОШ І – ІІІ ст. № 45
Маріупольської міської ради Донецької області»**

Сергій Жадан (переклад російською)

За секунду до первой капли дождя...

За секунду до первой капли дождя,
Предвкушение пронзает все тело,
В миг, когда ветер ласкает тебя,
Ты почувствуешь – земля этой влаги хотела.

Как голуби нищие, что на улице брошены,
Грезят о вкусе зерна, до того как будет подачка дана.
Как солдат, что дыханием смерти скошенный,
Предвкушает хлад савана для вечного сна.

Словно завтрашний смех разрывает оковы забвенья
Я сегодня уже не тону в слезах,
Предвкушая твоё появление
За мгновение.

ІІІ місце в Номінації 3
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Сергія Жадана «За хвилину до того,
як випаде дощ...»

ПОПОВА КАТЕРИНА ОЛЕКСІЇВНА,
учениця 10-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована
школа І-ІІІ ступенів №40 імені Є. М. Миська
Маріупольської міської ради Донецької області»

Сергій Жадан (переклад російською)

За минуту до того, как хлынет дождь...

За минуту до того, как хлынет дождь,
ощутишь ты, как кожа вибрирует под натиском
ещё не выпавших капель, которые скользнут вдоль
твоего тела и вмиг его сдавят.

Так лёгкие голуби, одинокие, брошенные,
вкушают вкус лакомства за миг до кормёжки,
так и солдат, обреченный через мгновение погибнуть,
ощущает боль в собственном теле.

Смех, который должен завтра явиться ко мне,
уловлю среди плача сегодня.

За минуту до того, как явишься ты, –
я тобою наполнюсь.

Номінація 4

**Переклад сучасного поетичного твору з російської мови
на українську – вірша Віри Полозкової
«А ведь это твоя последняя жизнь...»**

Вера Полозкова

А ведь это твоя последняя жизнь...

А ведь это твоя последняя жизнь, хоть сама-то себе не ври.
Родилась пошвырять пожитки, друзей обнять перед рейсом.
Купить себе анестетиков в дьюти-фри.
Покивать смешливым индусам или корейцам.

А ведь это твоё последнее тело, одноместный крепкий скелет.
Зал ожидания перед вылетом к горным кущам.
Погоди, детка, ещё два-три десятка лет –
Сядешь да посмеёшься со Всемогушим.

Если жалеть о чем-то, то лишь о том,
Что так тяжело доходишь до вечных истин.
Моя новая чёлка фильтрует мир решетом,
Он становится мне чуть менее ненавистен.

Всё, что ещё неведомо – сядь, отведай.
Всё, что с земли не видно – исследуй над.
Это твоя последняя юность в конкретно этой
Непростой системе координат.

Легче танцуй стихом, каблуками щёлкай.
Спать не давать – так целому городку.
А ещё ты такая славная с этой чёлкой.
Повезёт же весной какому-то
Дураку.

І місце в Номінації 4

**Переклад сучасного поетичного твору
з російської мови на українську –
вірша Віри Полозкової**

«А ведь это твоя последняя жизнь...»

**КОЗЛОВА МАРІЯ МИКОЛАЇВНА,
учениця КЗ «Маріупольська спеціалізована
школа І-ІІІ ступенів № 40 імені Є. М. Миська
Маріупольської міської ради Донецької області»**

Віра Полозкова (переклад українською)

Це і є твоє останнє життя...

Це і є твоє останнє життя,
Хоч сама собі не брешеш.
Народилась скинути мотлох буття,
І на рейс останній чеши.
Щось від болю придбай собі в «дьюті-фрі»,

Посміхнись на останок усім.
Це і є твоє останнє тіло,
Для тебе збитий кістяк.
У ньому ти мрієш про кращі світи,
Очікуючи літак.
Покружляєш над світом скільки відведено
І до Бога на рандеву.
Жалкувати нема про що,
Хіба про час загублений.
Та про зачіску гарну, що тільки зробила,
І так і залишилась не полюблена....
Хочу все знати! Бери і знай!
Чого не видно – побачиш із неба.
Це ї є твоя остання юність,
А іншої і не треба.
Буду кружляти, вірші складать,
На підборах пройдуся містом.
До весни доживу, чубчик-ґрати зроблю
І закохаю в себе бідного піаніста.

II місце в Номінації 4

Переклад сучасного поетичного твору

з російської мови на українську –

вірша Віри Полозкової

«А ведь это твоя последняя жизнь...»

**СИРОТЮКОВА КАТЕРИНА АНАТОЛІЇВНА,
учениця КЗ «Маріупольська ЗОШ I – III ст. № 31
Маріупольської міської ради Донецької області»**

Віра Полозкова (переклад українською)

Але ж це твоє останнє життя...

Але ж це твоє останнє життя, хоч собі не бреш.

Народилась пошвиряти пожитки, друзів обійняти.

Радіти, анестетиків в дьюті-фрі купивши.

Усмішливим індусам чи корейцям покивати.

Але ж це твоє останнє тіло,одномісний міцний скелет.

Зала очікування перед відльотом до гірських кущів
спливає одразу.

Постривай, дитинко, ще два-три десятки роки, і не
секрет –

Сядеш та посмієшся із Всемогутнім разом.

Якщо шкодувати про щось , лише про те,

Що так тяжко доходиш до вічних істин.

Мій новий чубчик фільтрує світ, як решето,

Він стає мені трохи менше ненависний.

Все, що ще невідомо – сядь, просій.

Все, що з землі не видно-досліджуй над.

Це твоя остання юність у конкретно цій

Непростій системі координат.

Легше танцюй віршем, кладай каблуком.

Спати не давати-так цілому містечку у сні.

А ще ти така славна з цим чубчиком.

Пощастить же комусь навесні.

II місце в Номінації 4

Переклад сучасного поетичного твору

з російської мови на українську –

вірша Віри Полозкової

«А ведь это твоя последняя жизнь...»

**БУЛДЕНКО ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ,
учень 11-А класу КЗ «Маріупольська ЗОШ І – ІІІ ст. № 56
Маріупольської міської ради Донецької області»**

Віра Полозкова (переклад українською)

Це твоє останнє життя...

Ти в оману себе не вводь, це останнє твоє життя.
Народилася без жалю найдорожче кинути перед рейсом.
Анестетиків в дьюті-фрі ти придбала для забуття.
Посміхатися мушиш індусам або корейцям.

Зупинись, моя люба, тебе дуже благаю.
В тебе тіло єдине, єдиний скелет.
Ти хвилини рахуєш до міфічного раю, життя – мить,
З Всемогутнім зустрінешся тет-а-тет.

Шкодувати про щось, так лише про те,
Що так важко доходиш до вічних істин.
Світ фільтрує яскраве волосся твоє.
Він стає мені трохи менш ненависний.

У складній системі координат
Твоя юність рухає, наче робот.
Все, що з землі не видно – досліджуй над.
Все, що невідомо – сядь, спробуй.

Ти підборами клацай, щоб місто не спало.
Візерунками вірша кружляй красиво.

Тобі зачіска личить, ти іншою стала.
Сподіваюсь, що навесні якийсь дурень
Всміхнеться щасливо.

ІІІ місце в Номінації 4

**Переклад сучасного поетичного твору
з російської мови на українську –
вірша Віри Полозкової**

«А ведь это твоя последняя жизнь...»

**ВАСИЛЬЄВА ПОЛІНА ІГОРІВНА,
учениця 10-Б класу КЗ «Маріупольський міський
НВК «Гімназія-школа» № 27 Маріупольської
міської ради Донецької області»**

Віра Полозкова (переклад українською)

Адже це є останнє твоє життя

Адже це є останнє твоє життя, годі тої безглуздої гри.
Народилась, щоб рухати речі, обійняти близьких перед рейсом.
Купити собі анестетиків в д'ютіфрі.
Усміхнутися до індусів або корейців.

Адже це є тіло твоє останнє, одномісний міцний скелет.
Зала очікувань перед польотом до гір високих.
Зачекай кілька десятків років – і буде тобі букет:
Посмієшся в компанії з Богом.

Якщо й шкодувати про щось, то лишень-бо про
Те, що так довго не бачиш, де істина, де – цікавість.

Нова зачіска ріже, фільтрує, мов решето,
Світ, що для мене потроху втрачає млявість.

Усе, що не знаєш досі – сідай та дізнайся.
Усе, що з землі не бачиш ти – досліджуй над.
Це твоя остання юність, що стікає з пальців,
Конкретно у цій непростій системі координат.

Легше танцюй віршем, підборами клацай.
Спати не дай містечку усьому вмить.
А ще ти з цим чубчиком така є класна.
Навесні якомусь дурнику
Пощастить.

Номінація 5

Переклад вірша Джованні Пасколі з італійської на українську

Il gelsomino notturno

di Giovanni Pascoli

E s'aprono i fiori notturni,
nell'ora che penso ai miei cari.
Sono apparse in mezzo ai viburni
le farfalle crepuscolari.
Da un pezzo si tacquero i gridi
là sola una casa bisbiglia.
Sotto l'ali dormono i nidi,
come gli occhi sotto le ciglia.
Dai calici aperti si esala
l'odore di fragole rosse.
Splende un lume là nella sala.
Nasce l'erba sopra le fosse.
Un'ape tardiva sussurra
trovando già prese le celle.
La Chiocchetta per l'aia azzurra
va col suo pigolio di stelle.
Per tutta la notte s'esala
l'odore che passa col vento.
Passa il lume su per la scala;

brilla al primo piano: s'è spento...
è l'alba: si chiudono i petali
un poco gualciti; si cova,
dentro l'urna molle e segreta,
non so che felicità nuova.

I місце в Номінації 5

Переклад вірша Джованні Пасколі

з італійської на українську

КОЛЕСНИЧЕНКО ЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА,

студентка 3 курсу ОС «Бакалавр» спеціальності

«Філологія. Переклад (італійська)» МДУ

Джованні Пасколі (переклад українською)

Квітка нічного жасміну

Розкриваються квіти ночні
У годину думок про коханих.
Бражники сутінкові здіймаються
З лону куща калини.
Тільки хата одна щось шепоче
І не чути давно вже крики.
Спочивають як очі під віями
У гнізді
Випливає з чашечок квітів
Полуниці червоної повів.
Мурава прозростає з могил
Та виблискує світло у залі.
Пізня бджілка по-своєму шепоче
Що для неї комірки немає.
Сузір'я Плеяд сяє в небі

ніби «маленькі курчата».
Упродовж усієї ночі
Вітерець аромат розносить.
Вгору сходами світло здіймалося
І засяяло на другому поверсі.
Світло згасає ...
Світанок прийшов:
Зім'яті пелюстки змикаються
Ховаючись у ніжному посуді
Що означає знайти щастя.

II місце в Номінації 5

Переклад вірша Джованні Пасколі

з італійської на українську

ФІЛІПОВА АНАСТАСІЯ СЕРГІЇВНА,

студентка 1 курсу ОС «Магістр» спеціальності

«Філологія. Переклад (італійська)» МДУ

Джованні Пасколі (переклад українською)

Нічний жасмин

Відкриваються квіти нічні,
В час думок про близьких,
Вдягають в калині
Метеликів сутінкових.
Зникають покрики понад нивами,
Тільки один будинок шепоче.
Сплять гнізда під крилами,
Наче під віями очі.
Суниці червоної віяння

З відкритих чаш відчувається.
Виблискує в залі осяяння,
Серед курганів трава назрівається
Бджола остання дзинчить,
Дім свій знаходячи вже.
На току блакитному Плеяда за мить
Зірок мерехтіння породжує.
Лунають вітрами запахи,
Вночі аромат розпускаючи.
На сходах йде світло на поверхи:
На першому з блиском зникаючи.
Світає: пелюстки закриваються
Всередині ґрунта таємничого й ніжного,
Трохи пом'яті плекаються,
Не знаю я вже щастя іншого.

II місце в Номінації 5

Переклад вірша Джованні Пасколі

з італійської на українську

ФУЧИЖИ ВІКТОРІЯ МИКОЛАЇВНА,

студентка 1 курсу ОС «Магістр» спеціальності

«Філологія. Переклад (італійська)» МДУ

Джованні Пасколі (переклад українською)

Нічний жасмин

Вночі прокидаються квіти,
Коли думаю я про рідних.
Бородаті високі півники
розквітають серед калини.

Навіть крики в той час мовчать,
будинок лише шепоче.
Під крилами гнізда сплять,
як під віями очі.
Сходить з відкритих бутонів
запах стиглої полуниці.
Світло сяє в домі.
Росте трава над гробницями.
Бджола шепотить запізніла,
шукаючи вільні чарунки.
Плеяди стежкою синьою
снують співаючи лунко.
Разом із вітром приходить,
вночі, аромат виразний.
Здіймається світло сходами;
блищити одразу ж гасне...
світанок: пелюстки занурились,
з боків трохи пом'яті,
ховають м'яку урну таємну,
я відчуваю нове щастя.

III місце в Номінації 5

Переклад вірша Джованні Пасколі

з італійської на українську

ЯНЧЕВА АНАСТАСІЯ РУСЛАНІВНА,

студентка 2 курсу ОС «Бакалавр» спеціальності

«Філологія. Переклад (італійська)» МДУ

Джованні Пасколі (переклад українською)

Нічний жасмин

В той час, коли я думаю про моїх рідних,
і розпускаються квіточки у ночі
у сутінках та заростях калини
з'являються метелики нічні.
Давно ж замовкли голоси,
лише один будинок шепче щось там вдалині.
Прикриті крилами сопуть гніздечка,
немов ті баченьки під віями сумні.
Повітрям з келихів несе лиш чутно
багряної суниці аромат.
Росте колодязна трава.
І там у залі світло мерехтить.
І запізнїла бджїлка крилами шелестить,
знаходячи свою ячейдомївку.
В нїчну пору там пахощі, принесенї здалеку вїтром,
ї там небесний тїк, де квочка бродить
та квочче неперервно до зїрок.
По сходах м'якесенько ступає вїдсвїт,
дїйшов на другий поверх; ї розтанув...
Вже зоренька: пелюстки закривають свої дверї,
трохи зїм'ятї, вже у собї тримають загадковї речї,
всерединї бутончика – таємного, нїжного
не знаю я, як може бути стїльки щастячка нового!

Гран-прі в Номінації 5
Переклад вірша Джованні Пасколі
СИРОТА ВЛАДИСЛАВ АНТОНОВИЧ,
учень 5-Б класу КЗ «Маріупольський
НВК «Колегіум-школа» № 1
Маріупольської міської ради Донецької області»

Джованні Пасколі (переклад українською)

Квітка нічного жасміну

І нічні квіти відкриті в годину,
коли згадаю близьких своїх.
Вони з'явилися середині калини,
Як метелики серед них.
Крик мовчить,
будинок шепоче.
Гнізда сплять під крилами вій.
Окулярами вдихаються запахи
Полуниці червоної вій.
Світить світло у залі,
Народжується в ярах трава.
Пізня бджілонька шепоче,
Шукаючи свого двора.
Chioccetta для aia azzurra
Йде з поглядом зірок.
Протягом ночі збуджується
запахом, що приносить вітром.
Передайте світло по сходах;
Світить на першому поверсі: вимкнено ...
Удосвіта: пелюстки закриті,

трохи пом'яті; ненависно,
Як всередині м'якої секретної урни,
Я не знаю, що таке нове щастя.

Джованні Пасколі (переклад російською)

Ночной жасмин

Дети ночи – цветы – открыты,
В час, когда я родных вспоминаю.
Там, где ветви калины виты,
По ночам мотыльки летают.
«Тишина ведь бывает громкой» –
Дом родной мне сказал недавно.
Под крылом спит гнездо тихонько,
Под ресницей глаз отдыхает.
В этом милом, прекрасном саду,
Где в июле пахнет клубникой,
Я спокойствие сердцу найду,
И природа шепнёт: «Отдохни-ка».

Номінація 6

**Переклад уривку зі статті Андреа Бернардоні
з італійської на українську**

La Mappae Claviculae la tradizione dei ricettari

di Andrea Bernardoni

La chiave per i segreti della natura

Oltre ai reperti archeologici e i rari ordinamenti legislativi che regolano l'attività mineraria, la fonte più importante del periodo altomedievale relativa alle tecniche di lavorazione metallurgiche e in generale di tutte le arti che, usando un termine inappropriato per l'epoca possiamo definire chimiche, è la *Mappae Clavicula*, un ricettario di origine bizantina nel quale sono presenti anche numerosi brani tratti da Vitruvio (I sec. a.C.) e Faventino (IV sec.), il cui titolo risulta ancora oggi di difficile interpretazione. Il termine *Mappa* in latino significa tovagliolo, panno, drappo, a volte anche carta, mentre *clavicula* significa piccola chiave. I due termini sembrano completamente slegati. Tale incongruenza è stata spiegata ipotizzando una traduzione sbagliata dal greco dovuta a un incrocio per metatesi della *k*, tra *keiromakton* corrispondente di mappa e *Keirometon* che significa "elaborazione manuale", che al plurale è usato anche per indicare opere che contengono ricette.

Il termine *clavicula*, invece, compare nella letteratura alchemica in un'opera attribuita a Zosimo di Panopoli (IV sec.) dal titolo *Chiave delle arti* e in una lettera di Psello (1018 – 1078 ca.), nella quale si fa riferimento a un testo intitolato *La chiave*, che viene attribuito a Ermete Trismegisto. Il termine chiave nel titolo è spiegato nel prologo di una versione risalente al XII secolo della *Mappae Clavicula* dove l'autore dice di aver realizzato una compilazione per svelare i segreti di altri libri sacri.

Il tema principale della *Mappae Clavicula* è quello della colorazione delle pietre artificiali da usare nei mosaici, ma in realtà si tratta di un ricettario chimico più ampio, nel quale sono presenti anche numerose ricette per la mordenzatura, la tintura di pelli e stoffe, per la scrittura con l'oro e l'argento, per operazioni metallurgiche e per la preparazione di varie sostanze chimiche [...]

I місце в Номінації 6

Переклад уривку зі статті Андреа Бернардоні

з італійської на українську

КОЛОДЯЖНА ОЛЬГА КОСТЯНТИНІВНА,

студентка 4 курсу ОС «Бакалавр» спеціальності

«Мова та література (італійська)» МДУ

***Mappae Claviculae* – як прообраз збірки інструкцій**

Ключ до секретів природи

Окрім археологічних знахідок і рідкісних законодавчих директив, що стосуються гірничої справи, найбільш важливою пам'яткою епохи Раннього Середньовіччя щодо техніки виконання робіт у сфері металургії, та й в усіх інших галузях, які ми, за відсутності відповідного для тієї епохи терміну, можемо назвати хімічними, є *Mappae Clavicula* – збірка інструкцій візантійського походження, де також викладені численні уривки з творів Вітрувія (I ст. до н.е.) та Фавентіна (IV ст. н.е.), і чия назва й досі викликає труднощі при інтерпретації. У латинській мові термін *mappa* означає серветку, тканину, драп, а також папір, у той час як *clavicula* – маленький ключ. Здається, ніби ці два терміни абсолютно не пов'язані між собою. Ця незв'язність пояснювалася гіпотезою про некоректний переклад з грецької мови, що призвів до метатези літери *ku* словах *keiromakton* – «папір» та *keiromakton* – «ручна праця», яке у множині також використовується для визначення робіт, що потребують інструкцій.

Термін *clavicula*, натомість, з'являється у літературі, присвяченій

алхімії – у праці під назвою «*Ключі до мистецтв*», чийм автором вважається Зосіма Панополітанський (IV ст. н.е.), та у листі Михайла Пселла (бл. 1018 – 1078), де є посилання на твір під назвою «*Ключ*», чиє авторство приписане Гермесу Трисмегісту. Поява у назві слова «ключ» пояснюється у пролозі до версії *Marrae Clavicula*, датованої XII століттям, де автор заявляє, що створив збірку, за допомогою якої можна розкрити секрети інших священних книг.

Провідною тематикою *Marrae Clavicula* є фарбування штучних каменів для мозаїки, але в дійсності йде мова про більш широке розмаїття інструкцій до хімічних операцій, серед яких є настанови для протравлення й фарбування шкіри і тканини, для письма золотом і сріблом, для металургійних робіт та приготування різноманітних хімічних речовин [...].

II місце в Номінації 6

Переклад уривку зі статті Андреа Бернардоні

з італійської на українську

КОЛЕСНИЧЕНКО ЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА,

студентка 3 курсу ОС «Бакалавр» спеціальності

«Філологія. Переклад (італійська)» МДУ

Ключ до таємниць природи

На додаток до археологічних знахідок і рідкісних законодавчих указів, що регулюють гірничодобувну промисловість, в Ранньому Середньовіччі найбільш важливим джерелом металургійних методів обробки матеріалів і взагалі джерелом всіх видів мистецтв, які невідповідним для епохи словом можемо назвати хімічними, є «*Marrae Clavicula*» (дослівний переклад «Маленький ключ від карти») – збірник рецептів візантійського походження, в якому також містяться уривки текстів Вітрувія (I століття до н.е) і Фавентіно (IV століття), назви котрих до сих пір ніяк не вдається перевести.

Слово «марра» з латинської перекладається як серветка, тканина, сукно та іноді навіть папір, в той час як слово «*clavicula*» означає маленький ключик.

Два цих слова здаються абсолютно непов'язаними один з одним. Подібна незв'язність пояснюється гіпотезою про неправильний переклад з грецької мови через метатеку літери «к»; між терміном «keiromakton», еквівалентом слова «mapra» і терміном «Keirometon», який перекладається як «ручна обробка» і в множині використовується також для позначення творів, що містять рецепти.

Слово «clavicula» навпроти зустрічається в алхімічній літературі в творі під назвою «Ключ до мистецтв», яке приписується Зосиму Панополітанському (IV століття), і в листі Михайла Пселла (1018 – 1078 pp.), в якому міститься відсилання на текст «ключ», який приписується Гермесу Трисмегісту. Слово «ключ» в назві твору «Maprae Clavicula» пояснюється в пролозі перекладу, який датується XII століттям, де автор говорить, що склав збірник, щоб розкрити таємниці священних книг.

Головною темою твору «Maprae Clavicula» є розфарбовування штучних каменів для створення з них мозаїк, але насправді мова йде про більш великий збірник хімічних рецептів, серед яких зустрічається безліч рецептів для травлення деревини та фарбування шкіри та тканин, для письма золотом і сріблом, для металургійного виробництва і для приготування різних хімічних речовин.

III місце в Номінації 6

**Переклад уривку зі статті Андреа Бернардоні
з італійської на українську**

**ФЕДОТОВА ОЛЕКСАНДРА ЄВГЕНІВНА,
студентка 4 курсу ОС «Бакалавр» спеціальності
«Мова та література (італійська)» МДУ**

«MapraeClaviculae» – посібник з рецептів

Ключ до таємниць природи

Окрім матеріальних археологічних свідочств і рідкісних законодавчих указів щодо регулювання гірничопромислової діяльності в період Високого середньовіччя, найголовнішим джерелом, яке пов'язано з технікою виконання

металургійної праці та взагалі всього мистецтва, яке за використанням недоречного тому часу терміну ми можемо назвати хімічним, є *Marrae Clavicula*. Це візантійський посібник з рецептами, в якому присутні численні тексти, написані Вітрувієм (I ст. до н.е.) та Фавентіном (IV ст.). Інтерпретація його назви навіть сьогодні викликає деякі складнощі. Термін *Marra* з латини перекладається як «серветка», «тканина», «сукно», іноді «папір», тим часом як *Clavicula* означає «маленький ключ». Два терміни здаються цілком непов'язаними один з одним. Така непов'язність була гіпотетично пояснена помилковим перекладом з грецької мови. Недоречний переклад був зроблен через переставлення літери «к» у словах *keiromakton*, що перекладається так само, як і слово *marra*, та *keiromakton*, яке має значення «ручна обробка» та у множині використовується, щоб позначити роботи, які містять рецепти.

Термін *Clavicula*, натомість, в алхімічній літературі з'являється в роботі Зосіма Панополітанського (IV ст.) під назвою *Chiave delle arti (Ключ мистецтва)* та в листі Пселла (бл. 1018 – 1078), в якому є посилання на текст *La chiave (Ключ)* Гермеса Трисмегіста. Вживання слова «ключ» у назвах цих робіт пояснюється в пролозі однієї з версій *Marrae Clavicula*, яка з'явилася у XII столітті. В ній автор говорить, що зробив таку компіляцію, для того щоб розкрити таємниці інших священних книжок.

Головна тема *Marrae Clavicula* – фарбування штучних каменів для їхнього використання у мозаїці. Але насправді мова йдеться про більш поширений хімічний посібник, у якому також присутня велика кількість рецептів моріння деревини, тинктури шкіри та тканини для письма золотом чи сріблом, для металургійних операцій та для приготування різних хімічних субстанцій.

Номінація 7 (1)

**Переклад поетичного твору з англійської мови українською –
вірша Шела Сільверстайна «Дощ»**

Shel Silverstein

Rain

I opened my eyes
And looked up at the rain,
And it dripped in my head
And flowed into my brain,
And all that I hear as I lie in my bed
Is the slishity-slosh of the rain in my head.

I step very softly,
I walk very slow,
I can't do a handstand –
I might overflow,
So pardon the wild crazy thing I just said –
I'm just not the same since there's rain in my head.
Auch meine Sterne untergehn.

І місце в Номінації 7 (1)

Переклад поетичного твору з англійської мови українською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»

ЖУРАВЛЬОВА ГАННА СЕРГІЙВНА

учениця 10-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа І-ІІІ ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад українською)

Дощ

Я очі розплющив,

На дощ подивився.

Він по віях стікав

І в мозок мій влився.

І все, що я чую, коли в ліжку лежу,

Це тиха мелодія й сльози дощу.

Крокую повільно

Та під ноги дивлюсь.

Боюсь нахилитись,

Бо враз переллюсь.

Пробачте, будь ласка, всі химери мої,

Бо то він, то настирливий дощ в голові.

І місце в Номінації 7 (1)

Переклад поетичного твору з англійської мови українською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»

КУЦ МАРИНА ВОЛОДИМИРІВНА,

учениця КЗ «Маріупольська ЗОШ І-ІІІ ступенів № 34

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад українською)

Дощ

Відкрив я очі

А дощ в них неначе втопає

На голову падає краплями

У мозок струмочком ринає.

І все, що я чув, поки відпочивав,

Як дощ шелестів, наче мене обійняв.

Обережно я встав,

За кроком невпевнений крок,

Хотів би на руки піднятися,

Та ж боюсь, що все виллю, життєвий урок.

Пробачте, несу маячню, друзі, каюся,

Проте з дощиком іншим я почуваюся!

II місце в Номінації 7 (1)

Переклад поетичного твору з англійської мови українською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»

САЛЕХІ АРАГІ КІЯНА АЛІРЕЗІВНА,

учениця 10-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа I-III ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад українською)

Дощ

Я очі розплющив і брови підняв.
На дощ подивився, краплинку спіймав.
За вікнами бачу я сивий морок.
Це дощ полонив весь мій бідний мозок.
І все, що я чую, лежачи в ліжку, –
Це регіт дощу та його перебіжку.

Швидко іти розучився я вже,
А бігати зовсім не можу. Невже
Не зможу стати на руки сьогодні?
І трюки не буду робити жодні?
Тож вибачте дикі, дивні ці речі,
Мені дощу дуже складно перечити!

ІІІ місце в Номінації 7 (1)

Переклад поетичного твору з англійської мови українською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»

ГОРДУЗ ОЛЕНА ВАЛЕРІЇВНА,

учениця 8-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа І-ІІІ ступенів № 66

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад українською)

Дощ

Відкривши свої очі,
Поглянув на дощик,
Що капав в моїй голові
Сповна захопивши мене
І все, що я чую, знаходячись в ліжку,
Це дощ, що припав до душі.

Крокуючи тихо,
Ідучи повільно,
Нічого не роблячи –
Бо весь в почуттях
І вибачайте за те божевілля,
За те, що сказав щось не так –
Це лише дощ в моїй голові,
Що мной керувати мастак.

Номінація 7 (2)

**Переклад поетичного твору з англійської мови російською –
вірша Шела Сільверстайна «Дощ»**

Shel Silverstein

Rain

I opened my eyes
And looked up at the rain,
And it dripped in my head
And flowed into my brain,
And all that I hear as I lie in my bed
Is the slishity-slosh of the rain in my head.

I step very softly,
I walk very slow,
I can't do a handstand –
I might overflow,
So pardon the wild crazy thing I just said –
I'm just not the same since there's rain in my head.
Auch meine Sterne untergehn.

І місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»

ЧОРНИЙ ЯРОСЛАВ АНДРІЙОВИЧ,

учень 9-Б класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа І-ІІІ ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Открыл свои глаза я,
С утра дождь снова льет.
Залит мой мозг водою,
Ручьям потерян счет.
Лежу в постели я, и все вокруг молчит,
Лишь дождь, как океан, внутри меня шумит.

Я осторожно двигаюсь,
Едва-едва крадусь.
На голову не встану я.
Вдруг лужей растекусь?
Безумные слова пусть не пугают вас.
Ведь слякоть в голове – я не в себе сейчас.

І місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дош»

ВИСОЧИНА ГАННА СЕРГІЇВНА,

учениця 9-Б класу КЗ «Маріупольський

НВК «Ліцей-школа» № 14 Маріупольської

міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Открывши глаза,
Я дождь увидал.
Он в голову тек
И в мозг мой попал.

И все, что я слышу, будто в бреду,
Как дождь заполняет мою пустоту.

Иду не спеша,
Ступаю, как тень,
И снова прошел бесполезно мой день.

Плесень дождя в моей голове,
Вряд ли поверишь ты этой молве.
Прости, что бред я несу откровенный,
С ним в голове я другой совершенно.

І місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дош»

РОЙ ЗІТТІ ОЛЕКСАНДРА ГЕОРГІЙВНА,

учениця КЗ «Маріупольський

НВК «Колегіум-школа» № 28 Маріупольської

міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Открыл я глаза
И дождь увидал,
Он на голову капал
И в мозг мне попал.
Лежал на кровати я будто в бреду
В моей голове дождь играл в чехарду

Хожу не дыша,
Ступаю, как тень.
Едва повернусь,
Так и мозг набекрень.
Простите за странность и дикость идей –
Дождь правит теперь головою моей.

II місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»,

БУРКУТ ЄВГЕНІЯ ПАВЛІВНА,

учениця 8 класу КЗ «Гімназія зі структурним

підрозділом початкової школи № 44

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Открыв глаза,
Я увидел на улице дождь.
Он заполнил мой мозг навсегда
И никто мне не может помочь.
Все, что слышу теперь я во сне—
Это сырость и плесень воды.
Очень сложно мне жить на земле,
Потому что вода, лишь вода, внутри.
Я шагаю бесшумно теперь,
Кувырок сделать я не могу.
Я боюсь переполниться весь,
Утонуть и попасть в эту мглу.
И, простите за бред несусветный,
Что сейчас перед Вами несу.
Просто сильно с тех пор изменился,
Как проснулся тогда поутру.

II місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дождь»

СМОТРИЦЬКА ДАР'Я АРТЕМІВНА,

учениця 5-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа I-III ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Открывая глаза,
я смотрю вверх на дождь.
Эти капли всегда
попадают в мой мозг.
Все, что слышу я, лежа,
как в голове идет дождь.
Я ступаю тихонько,
тихо-тихо иду.
Не могу встать на руки,
на пределе дышу.
Вы простите за бред,
что засел в голове.
Просто я уж не тот –
Дождь в моей голове!

II місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»,

ХАДЖИНОВА МАРІЯ СЕРГІЇВНА,

учениця 11-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа I-III ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Глаза вновь открыты,
В них дождя отраженье.
Им наполнен мой мозг,
В голове – наводнение.
И, лежа в постели, я слышу одно:
Там плещется дождь, как в бокале вино.

Медленно двигаюсь,
Словно ответа боюсь:
Не встать мне на руки,
Вдруг через край перельюсь.
Простите мне мой сумасшедший рассказ.
В голове моей дождь – сам не свой я сейчас.

ІІІ місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»,

ІПАК КАТЕРИНА СЕРГІЇВНА,

учениця 9-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа І-ІІІ ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Я открыл вдруг глаза
И увидел, что дождь за окном.
И наполнились вмиг
Голова и мозг мой дождём.
И теперь всё, что слышу
Я днём и во сне –
Это шелест дождя в моей голове.
Я ступаю тихонько,
И медленно очень хожу,
Не стою на руках,
Вдруг я дождь перелью.
Вы простите меня
За слова о такой чепухе,
Просто я стал другим,
Это дождь у меня в голове.

ІІІ місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша ШелаСільверстайна «Дош»

БЕЗЧАСНА МАРІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА,

учениця 8-А класу КЗ «Маріупольська спеціалізована

школа І-ІІІ ступенів № 40 імені Є. М. Миська

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Глаза свои я открыл,
Дождь увидел я сразу.
Капает он в голову,
Переполнил мой разум.
Что же теперь слышу, лежа в постели?
Перебирает дождь струны капли.

Я двигаюсь медленно.
Хотел бы на руки встать,
Но воду в своей голове
Все же боюсь расплескать.
Прощенья за дикие мысли прошу.
Ведь дождь их размыл, вот что вам я скажу.

III місце в Номінації 7 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –

вірша Шела Сільверстайна «Дош»

БУРМІСТРОВ ІГОР ОЛЕГОВИЧ,

учень КЗ «Маріупольська ЗОШ І – ІІІ ст. № 31

Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сільверстайн (переклад російською)

Дождь

Я глаза приоткрыл
И на дождь посмотрел снизу вверх.
Он по векам скользнул
И в мой мозг перетек без помех.
И отныне я слышу в кровати
Всю ночь напролет,
Как внутри головы
Тихий дождь
Свои песни поет.
Нелегка моя жизнь –
Каждый шаг, каждый вздох проверяет,
На руках не пройти –
Как ведро, перельюсь через край.
Вы простите ту чушь, что писал
Я на радость молве, –
Я не тот, кем я был
Тихий дождик идет
У меня в голове.

Номінація 7 (3)

Творчий підхід до перекладу поетичного твору

з англійської мови –

вірша Шела Сільверстайна «Дощ»

Shel Silverstein

Rain

I opened my eyes
And looked up at the rain,
And it dripped in my head
And flowed into my brain,
And all that I hear as I lie in my bed
Is the slishity-slosh of the rain in my head.

I step very softly,
I walk very slow,
I can't do a handstand –
I might overflow,
So pardon the wild crazy thing I just said –
I'm just not the same since there's rain in my head.
Auch meine Sterne untergehn.

Творчий підхід до перекладу з англійської мови
БУХАЛО НІНА АЛЬБЕРТІВНА,
учениця 9-Б класу КЗ «Маріупольський
НВК «Колегіум-школа» № 1
Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сілверстайн (переклад російською)

Дождь

Открыв глаза, я посмотрел на небо.

Увидел дождь, увидев – обомлел.

Такой прекрасный, тёплый, словно нега,

На ухо он мне нежно шелестел.

Теперь, день ото дня, лишь провалюсь я в сон –

Перед глазами дождь, с душой поющий в унисон.

По улице бреду по опустевшей,

Стремясь шагать так тихо, будто тень:

«Что может человек, душевно обедневший?

И ночь ему не ночь, и день ему не день.»

И глупости пишу дыханьем на траве,

Я просто не похож на дождь, что в голове.

Творчий підхід до перекладу з англійської мови
КСЕНОФОНТОВА МАРІЯ ВАДИМІВНА,
учениця КЗ «Маріупольська спеціалізована
школа І-ІІІ ступенів № 40 імені Є. М. Миська
Маріупольської міської ради Донецької області»

Шел Сілверстайн (переклад російською)

Я проснулась от шума дождя,
Блеска молний, раскатов грома.
Жуткий страх охватил меня,
Выходит не хотелось из дома.
Я прислушалась к музыке капель,
А в кровати тепло, уютно.
Дождь стучит, выбивая аккорды.
За окном, похоже, безлюдно.
Я открыла глаза, прогоняя сон.
Посмотрела на дождь – меня манит он.
Распахнула окно, воздух телом вдохнула –
Одна капля дождя в жизнь мою заглянула.
Плачет дождь, плачу я...
Под гипнозом бреду я по лужам,
А в мозгу грохочет война
И сейчас мне никто не нужен.
Жизнь моя, как кромешный ад –
Я меняю на жизнь свой взгляд.
Шепчет дождь: «Ты не будешь одна!»
Я поверила, миг ожила.
Излечил меня дождь от боли.
Все сомнения прочь прогнала.
Закипела в крови сила воли!

Творчий підхід до перекладу з англійської мови
П'ЯНИХ ЯРОСЛАВА ВАДИМІВНА,
учениця 10-А класу КЗ «Маріупольська
загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 45»

Шел Сілверстайн (переклад українською)

Дощ

Світанок небо розірвав гротескною грозою,
Здалося, ніби волога ганчірка впала на очі.

Я відчув грізний подих дощу
На межі безкінечної ночі.

Божевільним ехом ранкової блискавиці,
Вбивався в свідомість гімн громовиці.

Навіть звук тихих кроків лунав набатом —
І хоч я намагався ступати м'яко —
Білим шумом в моїй голові
Кожна крапля звучала двояко.

І, мабуть, я давно розпочав програшну битву з собою.
Пробачте, але я не герой. Мушу здатись без бою.

Номінація 8

**Переклад поетичного твору з грецької мови –
вірша Нікіфороса Вреттакоса «Ματι й син»**

Νικηφόρος Βρεττάκος

Μάνα και γιος -

Στης ιστορίας το διάσελο όρθιος ο γιος πολέμαγε
κι η μάνα κράταε τα βουνά, όρθιος να στέκει ο γιος της,
μπρούντζος, χιόνι και σύννεφο. Κι αχολόγαγε η Πίνδος
σαν να' χε ο Διόνυσος γιορτή. Τα φαράγγια κατέβαζαν
τραγούδια κι αναπήδαγαν τα έλατα και χορεύαν
οι πέτρες. Κι όλα φώναζαν: "Ίτε παίδες Ελλήνων ..."

Φωτεινές σπάθες οι ψυχές σταύρωναν στον ορίζοντα,
ποτάμια πισωδρόμιζαν, τάφοι μετακινιόνταν.

Κι οι μάνες τα κοφτά γκρεμνά σαν Παναγιές τ' ανέβαιναν
Με τη ευκή στον ώμο τους κατά το γιο παγαίνουν
και τις αεροτραμπάλιζε ο άνεμος φορτωμένες
κι έλυνε τα τσεμπέρια τους κι έπαιρνε τα μαλλιά τους
κι έδερνε τα φουστάνια τους και τις σπαθοκοπούσε,
μ' αυτές αντροπατάγανε, ψηλά, πέτρα την πέτρα,

κι ανηφορίζαν στη γραμμή, όσο που μες στα σύννεφα
χάνονταν ορθομέτωπες η μια πίσω απ' την άλλη.

I місце в Номінації 8

Переклад поетичного твору з грецької мови –

вірш Κοστής Παλαμάς

«Ο δωδεκάλογος του γύφτου

(απόσπασμα από τον Προφητικό)»

ДАДІАНІ ЛІАНА ГЕОРГІЇВНА,

студентка 1курсу ОС «Магістр» спеціальності

«Мова та література (новогрецька)» МДУ

Мати та син – Нікіфорос Вреттакос

Ця легенда про сина, що стоїть між горами, готовий до бою
та про матір, яка гори тримає, що щитом є для сина
Тільки сталь, сніг та хмари. Ті гори співають
По міжгір'ям спускаються пісні
Там тріпочуть ялини, танцює каміння.
Та кричать всі: «Ви грецькі діти...»
Там на обрії душі розп'яті святими мечами,
Що річки розступаються, могили зсуваються.
Матері там в молитві за синів
горами до небес підіймаються
Та як хрест кам'яний на собі понесуть
усю ношу страждання неначе це хмари легкі,
у муках своїх, ряди матерів,
що з болю у серці втрачають синів.

Номінація 9

Переклад прозового твору з грецької мови –

«Ніч» Анδονίσα Σαμαράκισα

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ...

Η δακτυλογράφος τό πήρε είδηση πρώτη.

— Χιόνι !Χιόνι !φώναξε.

Παράτησε στη στιγμή, μισογραμμένο, τό «έξαιρετικώς έπεΐγον» έγγραφο πού είχε στη μηχανή της, κι έτρεξε στο παράθυρο. Τό άνοιξε διάπλατο κι άπλωσε τό χέρι της να πιάσει χιόνι.

Παρατήσανε κι οί άλλοι τη δουλειά τους και πήγανε μπροστά στο παράθυρο. Έτσι, ήτανε τώρα εκεί τρεις άντρες και δυο κοπέλες, δηλαδή όλο τό προσωπικό του γραφείου έκτος από αυτόν πού δεν το κούνησε από την καρέκλα του, στή γωνιά.

Κάνανε χάξι το χιόνι πουέπεφτε ολοένα και πυκνότερο. Ήτανε τό πρώτο χιόνι αυτόν τό χειμώνα.

— Ός τό βράδυ θά τό στρώσει για καλά, είπε ό πρωτοκολλητής, πού είχε χοντρό σβέρκο.

— Δέ λες ως τό μεσημέρι, είπε ένας άλλος. Είναι ακόμα έννιάμισι.

Και μονάχα αυτός δεν τούς είχε ακολουθήσει. Κοίταξε για λίγο τό χιόνι πού έπεφτε, άναψε τσιγάρο και ξανάσκυψε στα έγγρατά του.

Μα ή δακτυλογράφος δεν τον άφησε ήσυχο. Πήγε και στάθηκε μπροστά του.

— Έλάτε λοιπόν και σεις να δείτε πού χιονίζει! του είπε. Καλέ τί άνθρωπος είσαστε σεις! Έννοια σας και τό ξέρω εγώ τί σας συμβαίνει: αγαπάτε τή μοναξιά !

Τον πήρε από τό χέρι και τον πήγε στο παράθυρο. Ήτανε τώρα μαζί με τούς άλλους.

Άξαφνα, άνοιξε η πόρτα του γραφείου, και τό φαλακρό κεφάλι του κλητήρα φάνηκε.

— Ο Προσωπάρχης ! φώναξε.

Τσακίστηκαν όλοι να πάνε στις θέσεις τους. Κάνανε μάλιστα πώς ήτανε απορροφημένοι από τή δουλειά τους. Ο πρωτοκολλητής είχε φτιάξει μια μπάλα με τό χιόνι, στη βιασύνη του τήν πήρε μαζί του, δεν ήξερε τί να την κάνει, την έβαλε στην τσέπη του, κι αυτή άρχισε να λιώνει σιγά σιγά.

Στις 8 έφυγε από τό γραφείο και βγήκε στους χιονισμένους δρόμους. Τό είχε στ' αλήθεια στρώσει για καλά ως τό μεσημέρι. Το άπόγεμα σταμάτησε να χιονίζει.

Η πόλη ήτανε τώρα αλλιώςτικη.

Από τό πρωί πού ή δακτυλογράφος τού είχε πει «Έννοια σας και τό ξέρω εγώ τί σας συμβαίνει: αγαπάτε τή μοναξιά !» είχε μια ταραχή μέσα του. Η κοπέλα είχε αγγίξει τό ευαίσθητό του σημείο.

Σκέφτηκε να τής πει να καθίσουνε κάπου, ύστερα από την απογευματινή εργασία. Ήθελε να τής μιλήσει.

Τή σταμάτησε την ώρα πού έφευγε, στη σκάλα.

— Έχετε μια κλωστή στο παλτό σας, τής είπε.

Δέν μπόρεσε να τής πει πώς ήθελε να τής μιλήσει.

Τώρα, μόνος μέσα στη νύχτα, βάδιζε άσκοπα. Πέρασε από τις λεωφόρους, οπού ή κίνηση ήτανε μεγάλη και οι φωτεινές επιγραφές, πολύχρωμες, κάνανε κοντράστο στο χιόνι πού ήτανε παντού γύρω.

Μπήκε μέσα στο πλήθος πού κυκλοφορούσε πολύβουο.

Ένιωθε μοναξιά. Έτσι και τό πρωί, και όταν ήτανε στη γωνιά του, και όταν τον πήγε ή δακτυλογράφος μπροστά στο παράθυρο μαζί μέ τούς άλλους, τό ίδιο μόνος ένιωθε.

Η μοναξιά ήτανε στο βάθος τού εαυτού του.

Τό ήξερε βέβαια πώς οι άλλοι τον θεωρούσανε παράξενο, κλεισμένο στον εαυτό του, άνθρωπο πού αγαπάει τή μοναξιά, όπως τού είπε ή δακτυλογράφος. Τού είχανε ξαναπεί ανάλογες κουβέντες. Μά τα λόγια τής κοπέλας τον είχανε ταραξει. Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί τού είχανε κάνει αυτήν την ξεχωριστή αίσθηση. Όμως, παρ' όλο πού βασανίστηκε πολύ εκείνη τή μέρα και ήθελε να τής μιλήσει, την τελευταία στιγμή άλλαξε κουβέντα και τής ειπε πώς είχε μια κλωστή στο παλτό της. Δέν τού είχε συμβεί αυτό για πρώτη φορά: να σταματάει τήν τελευταία στιγμή εκεί πού πήγαινε ν' ανοίξει τήν καρδιά του σ' έναν άλλον.

Η ώρα περνούσε κι αυτός συνέχιζε τήν περιπλάνησή του.

Να μπορούσε να τής μιλήσει! Να μπορούσε να μιλήσει σ' έναν όποιονδήποτε άνθρωπο! Να τού ανοίξει τήν καρδιά του! Να τού πει τί τού συμβαίνει.

— Έννοια σας και τό ξέρω εγώ τί σας συμβαίνει: αγαπάτε τή μοναξιά!

Είχε κάνει λάθος κι αυτή, όπως και οι άλλοι πού είχανε ως τότε σκεφτεί γι' αυτόν μέ τον ίδιο τρόπο. Αυτό πού τού συνέβαινε δέν ήτανε πώς αγαπούσε τή μοναξιά. Ίσια ίσια, τή μισούσε τή μοναξιά! Ήθελε νάναι κοντά στους ανθρώπους, δίπλα τους, να σκύψει πάνω στην αγωνία τους, νά κάνει τό χρέος του στους βασανισμένους ανθρώπους τού καιρού του. Μά ήτανε κάτι πού τον εμπόδιζε.

Βέβαια, αν κατάφερνε ν' ανοίξει τήν καρδιά του σ' έναν άνθρωπο, δε θά μπορούσε να βάλει τάξη σέ όσα θά τού έλεγε. Είχε μια σύγχυση μέσα του. Ήτανε φυσικό τούτο, γιατί είχε κοιτάξει τη ζωή γύρω του, τον κόσμο. Και η σύγχυση η δική τους μεταδόθηκε σ' αυτόν. Μήπως η ζωή μας, ο κόσμος μας, αυτά τα χρόνια ύστερ' από τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, δεν είναι σέ σύγχυση;

Είχε σκεφτεί πάνω στη ζωή. Γύρεψε να δει τήν αλήθεια. Τό αληθινό πρόσωπο τής ζωής. Και είδε! Μά τότε ανακάλυψε πώς είχε μείνει μόνος. Είχε μπει στην περιοχή μιας εσωτερικής μοναξιάς. Ήθελε νά βγει από τή μοναξιά του, τή μισούσε. Δεν έχουμε τό δικαίωμα, σκεφτότανε, νά μένουμε μόνοι στον καιρό πού ζούμε. Οι άνθρωποι μάς περιμένουν, μάς αναζητάνε! Κι αν δεν μπορούμε νά τούς κάνουμε ευτυχισμένους, μπορούμε ωστόσο νά τούς ανοίξουμε τήν καρδιά μας και νά τούς πούμε πώς αυτή ή ζωή δέ μάς αφήνει νά ησυχάσουμε, πώς είμαστε κοντά τους, δίπλα τους, μέτοχοι κι εμείς στην κοινή αγωνία.

Θά ήτανε περίπου 11 πού μπήκε σ' ένα μπάρ. Ένα κακοφωτισμένο, μακρόστενο μπάρ, υγρό. Στους τοίχους, παλιές ξεθωριασμένες ρεκλάμες ποτών κλπ.

Παράγγειλε κονιάκ. Άναψε τσιγάρο και προσπάθησε νά σκεφτεί κάτι άλλο. Άδύνατον! Οι ίδιες σκέψεις γυρίζανε στο μυαλό του. Ήτανε δέσμιος τους κι εκείνη τή νύχτα, όπως και μια μεγάλη σειρά νύχτες τον τελευταίο καιρό.

Στο μπάρ είχε ήσυχία. Λιγοστοί πελάτες. Παράγγειλε δεύτερο κονιάκ.

Όταν έφυγε, ήτανε περασμένα μεσάνυχτα.

Δέν τράβηξε για τό σπίτι του. Έξακολούθησε τήν περιπλάνησή του στους χιονισμένους δρόμους. Σιγά σιγά, απομακρύνθηκε από τό κέντρο και μπήκε σέ άλλες περιοχές.

Είχε σκεφτεί πάνω στη ζωή. Είχε σκύψει πάνω στη ζωή, έτσι σά να είχε σκύψει πάνω σέ μια βαθιά άβυσσο, και τότε είδε φοβερά πράγματα, ύστερα δεν μπορούσε να μιλήσει, η φωνή του είχε παγώσει.

Ποτέ άλλοτε, σκέφτηκε, οι στέγες των σπιτιών μας δέν ήτανε τόσο κοντά ή μια στην άλλη ίσο είναι σήμερα, κι όμως ποτέ άλλοτε οι καρδιές μας δέν ήτανε τόσο μακριά ή μια από την άλλη όσο είναι σήμερα. Η μοναξιά πού ένιωθε δέν ήτανε μια ατομική περίπτωση. Ένιωθε πώς είναι ή μοίρα τού σημερινού ανθρώπου. Ποτέ άλλοτε ίσο σήμερα δέν ήτανε τόσο βαθιά ή μοναξιά τού ανθρώπου μπροστά στον άνθρωπο!

Ήτανε τώρα στή βιομηχανική περιοχή. Οι όγκοι των εργοστασίων δεσπόζανε εκεί. Γύρω, ερημιά. Πιο κάτω ήταν οϊ γειτονιές πού μένανε οι εργάτες.

Τον πιάζανε αυτά πού είχε μέс στο στήθος του, τα ερωτηματικά, οι ανησυχίες, ή αγωνία . . . Α, να μπορούσε ν' ανοίξει την καρδιά του!

Αν μπορούσε να προσευχηθεί, αν πίστευε σέ κάτι πέρ' από τ' ανθρώπινα, θά ζητούσε τούτο μονάχα: να μπορέσει ν' ανοίξει την καρδιά του!

Ένα κύμα είχε στο στήθος του. Τον έπιάζε. Ζητούσε διέξοδο.

Περνώντας τη γωνιά ενός εργοστασίου, είδε αριστερά του, πολύ κοντά στον τοίχο, μια σκιά. Σταμάτησε έπιτόπου. Ο φόβος τον κυρίεψε. Ήταν εκεί, μερικά μέτρα μακριά του, ένας άνθρωπος, μέ μια ρεμπόμπλικα στο κεφάλι του, ακίνητος, καί τον κοίταζε. Η νύχτα ήτανε σκοτεινή. Κι έρημιά. Μά ό φόβος του βάσταζεμόνο μερικά δευτερόλεπτα. Πήγε κοντά στον άγνωστο, πού ήτανε ολομόναχος μέσα στή νύχτα σαν κι αυτόν, τον ένωσε κοντά του, πολύ κοντά του, τό κύμα στο στήθος του πιάζε, πιάζε, κάτι έспασε μέσα του, τέλος λυτρώθηκε κι άνοιξε την καρδιά του σ' αυτόν τον άγνωστο, πού ποιός ξέρει ποιά παιδικά χέρια τον είχανε στήσει εκεί, άνοιξε την καρδιά του σ' αυτόν τό χιονάνθρωπο.

І місце в Номінації 8

Переклад прозового твору з грецької мови –

«Ніч» Антоніса Самаракіса

ДАДІАНІ ЛІАНА ГЕОРΓІЇВНА,

студентка І курсу ОС «Магістр» спеціальності

«Мова та література (новогрецька)» МДУ

Ночь

Μαшинистка заметила первой.

Снег! Снег! – крикнула она.

Μοментально оставила, недописанный, «чрезвычайной срочности» документ на печатной машинке, и подбежала к окну. Открыла его настежь и протянула руку, чтобы поймать падающие хлопья снега.

Οσταльные тоже оставили свою работу, и подошли к окну. И вот, там было уже трое мужчин и две девушки, то есть весь персонал офиса, кроме того, кто даже не пошевелился с места.

Снегопад усилился, как и интерес смотрящих из окна. Это был первый снег этой зимой.

– К вечеру хорошо заметёт, – сказал регистратор, у которого была толстая шея.

– Думаю, уже до полудня будут сугробы, – сказал другой, – Сейчас всего-навсего половина десятого утра.

И только один человек не поддержал всеобщего интереса. Какое-то время он смотрел на снег, но вскоре закурил и перевёл взгляд на свои документы.

Но машинистка не оставила его в покое. Она пошла и встала прямо перед ним.

– Подойдите же скорее к окну и посмотрите, как идет снег! – сказала она

ему. Да что вы за человек то такой! Подождите, я знаю, что с вами происходит: вы любите одиночество!

Она взяла его за руку и повела к окну. Теперь он был вместе со всеми.

Внезапно дверь кабинета открылась и оттуда показалась лысая голова курьера.

– Заведующий! – крикнул он.

Все нехотя вернулись на свои рабочие места. И полностью окунулись в работу, как будто и не отходили. Регистратор слепил снежок, и случайно в спешке забрал его с собой, не зная, что делать, положил его в карман, и тот начал медленно таять.

В 8 вечера заведующий вышел из офиса и пошел по заснеженным улицам. Снег действительно покрыл землю густым слоем до полудня. Уже к вечеру снегопад прекратился.

Теперь город выглядел иначе.

Слова, сказанные машинисткой этим утром: «Подождите, я знаю, что с вами происходит: вы любите одиночество!» застряли в голове и не давали покоя.

Этой фразой она коснулась очень болезненной для него темы.

Он думал о том, как расскажет ей, как они посидят где-нибудь после работы. Он хотел излить ей душу.

Уже уходя, он остановил её на лестнице...

– У тебя нитка из пальто торчит, – сказал он ей.

Хотя вовсе не это собирался сказать.

Теперь сам в ночи блуждает по улицам. Он вышел с бульваров, где было оживленное движение, и яркие разноцветные вывески, которые очень выделялись на фоне снега, лежащего повсюду.

Затем слился с шумной толпой. Но по-прежнему чувствовал себя одиноко. Как этим утром, сидя на своём рабочем месте, и даже подойдя к остальным, ощущал лишь одиночество.

Оно поглотило его целиком.

Конечно, он знал, что другие считали его странным, замкнутым в себе, человеком, который любит одиночество. Подобные разговоры он слышал много раз, но слова машинистки сегодня утром взволновали его особенно сильно. Он не мог объяснить, почему вдруг возникло это не дающее покоя чувство. Но, несмотря на то, что весь день его мучило непреодолимое желание поговорить с ней, в последний момент он передумал и сказал, что у нее из пальто нитка торчит. Это случилось с ним не впервые: остановиться в последний момент, когда он собирался открыть свое сердце другому.

Прошел час, он продолжил свои скитания по улицам города.

Он мог бы поговорить с ней! Он мог поговорить с кем угодно! Открыть своё сердце! Рассказать, что с ним происходит!

«Подождите, я знаю, что с вами происходит: вы любите одиночество!»

Она ошиблась так же, как и другие, которые до сих пор думают, что он любит своё одиночество. На самом деле, он ненавидел его! Он хотел быть рядом с людьми, рядом с теми, кто радуется первому снегу, и быть частью

коллектива. Но было что-то, что мешало ему.

Конечно, даже если ему удастся открыть свое сердце другому, это не поможет навести порядок. У него была путаница внутри. Это естественно, поскольку он смотрел на жизнь вокруг себя, на мир. И собственная путаница других была передана ему самому. Может ли быть такое, что наш мир, со времен Второй мировой войны, в лице людей не имеет путаницы?

Он думал о жизни. Бродил по улицам, в попытке увидеть истину. Правдивое лицо жизни. И увидел! Но тогда он обнаружил, что должен оставаться один. Он погрузился ещё глубже в своё одиночество. Хотя хотел избавиться от него. У нас нет такого права, раздумывал он, оставаться одинокими в эпоху, в которой мы живём. Другие ждут нас, нуждаются в нас! И если мы не сможем сделать их счастливыми, то хотя бы можем открыть наши сердца и рассказать им, как эта жизнь не позволяет нам пребывать в покое, как мы близки с ними, как похожи во всеобщей агонии.

Было уже около 11, когда он вошел в бар. Плохо освещенный, длинный и узкий. На стенах висела старая выцветшая реклама спиртных напитков.

Заказал коньяк, закурил и попытался подумать о чём-то другом. Невозможно! Те же мысли всплыли у него в голове. Он был их пленником в эту ночь, как и в любую другую на протяжении долгого времени.

В баре было тихо и немногочисленно. Решил повторить свой заказ.

Когда он вышел из бара, было уже за полночь.

Его не тянуло домой. Поэтому он продолжал бродить по заснеженным улицам, и размышлять о жизни. Он склонился над жизнью, как над глубокой бездной, в которой увидел ужасные вещи, от которых онемели его уста.

Никогда ещё, думал он, крыши наших домов не были так близки и равны друг другу как сегодня, в то же время никогда прежде сердца наши не были так далеки друг от друга, как сегодня. Одиночество, которое он чувствовал, не принадлежало только ему. Он понимал, что это рок судьбы любого современного человека. Никогда прежде люди не были так далеки друг от друга находясь рядом!

В своих размышлениях он дошел до промышленного района. Широта стоящих там заводов доминировала. Вокруг спокойствие.

Он ощущал тяжесть в груди от агонии, беспокойства и множества вопросов, оставшихся без ответов. Он мог бы открыть свое сердце!

Если бы он мог помолиться, если бы он верил во что-то могущественнее человека, он попросил бы только об одном: открыть свое сердце!

Он мучился в агонии, ища выход.

Пройдя за угол одного из заводов, он увидел слева от стены тень. Остановился на месте в ужасе. Кто-то был там, в нескольких ярдах от него, с колпаком на голове, неподвижно стоящий и смотрящий на него. Ночь была темной. Оцепенев, он простоял несколько минут. Затем подошел поближе к незнакомцу, который был совсем один ночью, как и он, и чувствовал, как что-то ломается внутри и толкает открыть своё сердце, незнакомцу, который знает, какие детские ручки поставили его туда.

